

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 284/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. L. J., B., ktorou namietala porušenie jej základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 22 S 170/01 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 So 2/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2004 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom B., v ktorej tvrdila, že postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 S 170/01 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 So 2/04 došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

V dôvodoch sťažnosti sťažovateľka uviedla, že krajský súd konal v rozpore s právnym názorom v prvom zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu, neobjektívne zistil skutkový stav, nepožiadala Klinikum pracovného lekárstva a toxikológie Lekárskej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave, prípadne iný subjekt o posudok. Odvolací súd nevykonával dokazovanie, čo bolo podstatou odvolania, iba skonštatoval, že krajský súd objektívne zistil skutkový stav.

Sťažovateľka navrhla vysloviť porušenie označeného základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a zrušiť napadnutý rozsudok najvyššieho súdu.

2. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. Z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného to, že ústavný súd nezistil takú skutočnosť, ktorá

by odôvodňovala takú možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, I. ÚS 215/03).

3. Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa. Toto základné právo nemôže byť porušené postupom všeobecných súdov, tak ako to namietala sťažovateľka, ak súdy uplatňujú svoju právomoc podľa ústavy (čl. 142 ods. 1) a podľa zákona (§ 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“).

Krajský súd a najvyšší súd ako súdy v správnom súdnictve preskúmali rozhodnutie Sociálnej poisťovne v súlade s ich právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy a § 7 v spojení s § 247 a nasl. OSP. Ich postup má oporu v ústave aj v zákone. Takýto postup nemôže porušovať základné právo podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, keďže tento postup nemá žiaden súvis s garantovaním tohto základného práva. Ústavný súd pripomína, že postupy všeobecných súdov zásadne preskúmava vtedy, ak sa namieta, že týmito postupmi boli porušené ústavnoprosesné princípy uvedené v čl. 46 až 50 ústavy.

Súčasne ústavný súd zdôrazňuje, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je v celom rozsahu viazaný sťažnosťou, predovšetkým návrhom na rozhodnutie vo veci samej, a preto sa nemohol v konaní pred ním venovať iným otázkam, ako tým, ktoré sťažovateľka nastolila v petite sťažnosti.

4. Ústavný súd opierajúc sa o tieto závery vo vzťahu k námietkam sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy konštatuje, že krajský súd a najvyšší súd postupovali tak, že nie je reálne predpokladať, aby sa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie prijal záver o porušení obsahu základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu. Preto sťažnosť bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Z tohto dôvodu ústavný súd sa už nezaoberal otázkou zrušenia rozsudku najvyššieho súdu.